DOMSTOLENS DOM (femte afdeling)
2. juli 1985 *

I sag 148/84

angående en anmodning, som Cour d'appel de Colmar i medfør af protokollen af 3. juni 1971 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Deutsche Genossenschaftsbank

mod

SA Brasserie du pêcheur,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 36 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager,

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformanden O. Due, dommerne C. Kakouris, U. Everling, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

efter at der er afgivet indlæg af:

— sagsøgeren i hovedsagen ved advokaterne J. og C. Imbach, Strasbourg,

— sagsøgte i hovedsagen ved advokaterne R. og A. Garnon og Ph. Kempf, Strasbourg,

— Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved J. Delmoly, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget,

* Processprog: Fransk.

— Forbundsrepublikken Tysklands regering ved Christof Böhmer, Ministerialrat i forbundsjustitsministeriet,

— Den italienske Republiks regering ved Dott. A. Squillante, presidente di sezione del Consiglio di Stato, capo del servizio del contenzioso diplomatico dei trattati e degli Affari Legislativi di questo Ministero, bistået af O. Fiumara, avvocato dello Stato,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. maj 1985,

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved dom af 16. maj 1984, indgået til Domstolen den 14. juni s.å., har Cour d'appel de Colmar i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (herefter benævnt: konventionen), stillet et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 36 i nævnte konvention.

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag mellem Deutsche Genossenschaftsbank, der har hjemsted i Frankfurt-am-Main (Forbundsrepublikken Tyskland), og SA Brasserie du pêcheur, der har hjemsted i Schiltigheim (Frankrig). Tvisten angår spørgsmålet, om SA Brasserie du pêcheur som tredjemand kan begære ophævelse af en kendelse, hvormed der er meddelt et tysk for notar oprettet dokument fuldbyrdelsespåtegning, og som er afsagt i Frankrig efter en af Deutsche Genossenschaftsbank indgivet begæring over for dennes skyldner, Deutsche Getreideverwertung und Rheinische Kraftfutterwerke (herefter benævnt: DGV), et selskkab med hjemsted i Frankfurt-am-Main (Forbundsrepublikken Tyskland).

3 Det fremgår af de sagsakter, den nationale ret har fremsendt, at DGV med et officielt bekræftet dokument, udfærdiget den 5. april 1972 for en tysk notar, havde oprettet et »Eigentümergrundschuld« for et beløb på op til 2 millioner DM, hvortil kom 10% rente p.a. fra dokumentets oprettelse. I dokumentet meddelte selskabet DGV kommende rettighedshavere over nævnte »Grundschuld« ret til at foretage umiddelbar tvangsfuldbyrdelse i de behæftede faste ejendomme. Det bestemtes endvidere, at rettighedshaverne om nødvendigt have ret til at foretage umiddelbar tvangsfuldbyrdelse i samtlige selskabets aktiver. Med en for en tysk notar bekræftet erklæring af 11. januar 1976 meddelte DGV transport i nævnte »Grundschuld« og de af dokumentet følgende yderligere rettigheder til Deutsche Gewerbe- und Landkreditbank AG, der har hjemted i Frankfurt am Main (Forbundrepublikken Tyskland), i hvis retsstilling Deutsche Genossenschaftsbank er indtrådt.

4 Den 8. februar 1982 blev en afskrift af det den 5. april 1972 oprettede dokument udfærdiget til brug for Deutsche Genossenschaftsbank med henblik på tvangsfuldbyrdelse i Forbundsrepublikken Tyskland. For også at kunne foretage tvangsfuldbyrdelse i DGV's aktiver og fordringer i Frankrig indgav Deutsche Genossenschaftsbank begæring til præsidenten for Tribunal de Grande Instance de Strasbourg om, at der blev meddelt fuldbyrdelsespåtegning på en fransk oversættelse af det tyske notarialiter oprettede dokument af 5. april 1972. Ved kendelse af 24. marts 1982 blev begæringen imødekommet med henvisning til bl.a. konventionens artikel 50.

5 SA Brasserie du pêcheur, der også er DGV's kreditor, indgav herefter til samme præsident for tribunal de grande instance de Strasbourg begæring om kendelsens ophævelse. I processuel henseende henviste SA Brasserie du pêcheur til artikel 496 i den franske nouveau code de procédure civile, hvorefter retsafgørelser, der er afsagt efter begæring uden for den kontradiktoriske retspleje, kan anfægtes af enhver vedkommende over for den ret, der har truffet afgørelsen.

6 I henseende til realiteten gjorde SA Brasserie du pêcheur gældende, at fuldbyrdelsespåtegningen var meddelt i strid med artiklerne 31 og 50 i konventionen, da påtegningen var meddelt en oversættelse af det pågældende officielt bekræftede dokument, og ikke selve dokumentet. Præsidenten for tribunal de grande instance de Strasbourg tiltrådte denne opfattelse og ophævede ved kendelse af 13. oktober 1983 den tidligere kendelse.

7 Deutsche Genossenschaftsbank indbragte ophævelseskendelsen for Cour d'appel de Colmar, og gjorde gældende, at artikel 36 i konventionen kun hjemler retsmidler imod en afgørelse, der meddeler fuldbyrdelsespåtegning, for den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres.

8 Cour d'appel de Colmar har besluttet at udsætte sagen, indtil Domstolen præjudicielt har udtalt sig om »fortolkningen af artikel 36 i konventionen, navnlig vedrørende spørgsmålet, om den nævnte artikel, som — såfremt fuldbyrdelse tillades — kun omhandler et retsmiddel for den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, herved udelukker ethvert retsmiddel for vedkommende tredjemænd, selv i tilfælde, hvor den nationale lovgivning i en af de kontraherende stater hjemler disse adgang til at anfægte en kendelse, hvormed en fuldbyrdelsesbegæring imødekommes«.

9 Da det af sagen synes at fremgå, at det officielt bekræftede dokument, der oprindeligt blev forsynet med fuldbyrdelsespåtegning i henhold til konventionens artikel 50, er udstedt før konventionens ikrafttræden, bemærkes indledningvis, at der ved forelæggelsens besvarelse bortses fra spørgsmålet om, hvorvidt konventionen efter artikel 54 er anvendelig på dokumentet.

10 Om det fortolkningsspørgsmål, der er forelagt Domstolen, har parterne i hovedsagen, Kommissionen og to regeringer gjort de nedenfor anførte opfattelser gældende.

11 Deutsche Genossenschaftsbank har gjort gældende, at konventionens regler er udtømmende og ikke kan suppleres med nationale bestemmelser. Efter Deutsche Genossenchaftsbank giver artikel 36 kun den, imod hvem der er meddelt fuldbyrdelsespåtegning, ret til at iværksætte retsmidler. Bestemmelsen fraviger således nationale regler om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning, som også giver tredjemænd ret til at iværksætte retsmidler. Konventionens bestemmelser angår imidlertid meddelelsen af fuldbyrdelsespåtegningen, og ikke selve fuldbyrdelsen. Tredjemænds interesser kan i givet fald beskyttes i sidstnævnte led.

12 SA Brasserie du pêcheur har gjort gældende, at konventionens artikel 36 hjemler den part, imod hvem fuldbyrdelsespåtegningen er meddelt, adgang til at iværksætte almindelige retsmidler. Bestemmelsen udelukker ikke særlige retsmidler, herunder tredjemandsindsigelser, som en afgørelse om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning efter national ret kan være genstand for.

13 Kommissionen er af den opfattelse, at konventionens regler udgør et fuldstændigt system, som skal sikre, at udenlandske retsafgørelser sidestilles med indenlandske med henblik på at kunne fuldbyrdes, som om der forelå en indenlandsk retsafgørelse. Meddelelsen af fuldbyrdelsespåtegning er umiddelbart og udelukkende reguleret i konventionens bestemmelser, medens fuldbyrdelsen i snævrere forstand reguleres i vedkommende nationale lovgivning. For så vidt angår konventionens artikel 36 indebærer dette, at enhver henvisning til national lovgivning for at supplere det retsmiddel, artiklen hjemler, må være udelukket. Et hvilket som helst af tredjemand iværksat retsmiddel vil forlænge proceduren i forbindelse med meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning, hvilket strider imod meningen med konventionen.

14 Den tyske regering er af den opfattelse, at den udtømmende karakter af de retsmidler, konventionen hjemler, følger af formålet med konventionens artikler 31 ff., som er på en hurtig, enkel og ensartet måde i samtlige kontraherende stater at sikre, at udenlandske eksigible fundamenter sidestilles med indenlandske. Ud over det i konventionens artikel 36 hjemlede retsmiddel kan der ikke iværksættes retsmidler imod en afgørelse om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning. Den tyske regering har imidlertid fremhævet, at alle de retsmidler, national lovgivning hjemler, frit kan iværksættes imod de fuldbyrdelsesforanstaltninger, der anordnes af den kompetente myndighed, idet disse foranstaltninger udelukkende er undergivet lovgivningen i den stat, i hvilken tvangsfuldbyrdelsen finder sted.

15 Den italienske regering har henvist til, at ordlyden i konventionens artikel 36 ikke udelukker retsmidler, der i sager om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning i de enkelte nationale lovgivninger er hjemlet andre end den, imod hvem fuldbyrdelsespåtegning er meddelt. Efter denne regerings opfattelse kan konventionen fornuftigvis ikke tilgodese alene interesserne hos den part, imod hvem fuldbyrdelsen begæres, uden at tage hensyn til beskyttelsen af tredjemænd, hvis rettigheder kunne berøres.

16 Det bemærkes først, at Domstolen i dom af 27. november 1984 (Brennero, 258/83, Sml. 1984, s. 3971) har fastslået, at konventionen fastsætter »en meget summarisk procedure for opnåelsen af fuldbyrdelsespåtegning, men giver dog samtidig den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, mulighed for at anfægte afgørelsen ved appel eller genoptagelse«. Af nævnte dom følger endvidere, at et af konventionens væsentlige formål er »at forenkle proceduren i fuldbyrdelsesstaten«.

17 Med dette formål for øje fastsætter konventionen regler om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning, der er selvstændige og udtømmende, herunder for så vidt angår retsmidler. Det følger heraf, at artikel 36 er til hinder for, at tredjemænd iværksætter retsmidler, der er hjemlet i national lovgivning, imod en afgørelse om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning.

18 Da konventionen begrænser sig til at give regler om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning på udenlandske eksigible fundamenter og ikke angår selve fuldbyrdelsen, der forbliver underkastet vedkommende nationale lovgivning, kan tredjemænd, der berøres, imod tvangsfuldbyrdelsesforanstaltningerne iværksætte de retsmidler, der er hjemlet i national ret i den stat, i hvilken tvangsfuldbyrdelsen finder sted.

19 Herefter må det spørgsmål, Cour d'appel de Colmar har stillet, besvares med, at artikel 36 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er til hinder for, at tredjemænd, der berøres, ved appel eller genoptagelse anfægter en retsafgørelse, hvormed der meddeles en undenlandsk afgørelse fuldbyrdelsespåtegning, selv om der i national ret i fuldbyrdelsesstaten er hjemlet sådanne tredjemænd ret til at iværksætte retsmidler.

Sagens omkostninger

20 De udgifter, der er afholdt af Forbundsrepublikken Tysklands regering, Den italienske Republiks regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (femte afdeling)

vedrørende det spørgsmål, som er forelagt den af Cour d'appel de Colmar ved dom 16. maj 1984, for ret:

Artikel 36 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er til hinder for, at tredjemænd, der berøres, ved appel eller genoptagelse anfægter en retsafgørelse, hvormed der meddeles en udenlandsk afgørelse fuldbyrdelsespåtegning, selv om der i national ret i fuldbyrdelsesstaten er hjemlet sådanne tredjemænd ret til at iværksætte retsmidler.

Due Kakouris

Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. juli 1985.

P. Heim
Justitssekretær

O. Due
Formand for femte afdeling